

Sygn. akt IC 2330/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Joanna Kończyk

Protokolant: A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. w S. sprawy

z powództwa Ł. L.

przeciwko W. A. (A.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. A. na rzecz Ł. L. kwotę 59 890 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 16 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego W. A. na rzecz Ł. L. kwotę 4 428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego W. A. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S. kwotę 2 995 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów sądowych – opłaty, od uiszczenia której powód został zwolniony.

Sygn. akt I C 2330/15

UZASADNIENIE

Powód Ł. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. A. kwoty 59.890 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15.03.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w dniu 15 stycznia 2014 r. pożyczył pozwanemu kwotę 50.000 zł. Strony umówiły się, że pozwany odda 60.000 zł do dnia 15 marca 2014 r. Umowa pożyczki została zawarta w formie ustnej, przy świadkach. Powód niejednokrotnie prosił pozwanego o zwrot pożyczki, spotkał się z odmową, pozwany twierdził, że nie ma pieniędzy. Obecnie pozwany od miesiąca sierpnia zaczął spłacać po 50 zł. Na moment wniesienia pozwu pozwany wpłacił 110 zł. Pieniądze, które powód pożyczył pozwanemu pochodziły z odszkodowania za wypadek. Obecnie powód znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej, utrzymuje się z żoną z renty inwalidzkiej i zasiłku opiekuńczego.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w S. zwolnił powoda od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, zaś postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 r. ustanowił mu pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

Pozwany W. A. w określonym przez Sąd terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. pozwany przyznał okoliczności faktyczne wskazane w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2014 r. Ł. L. zawarł ze swoim znajomym, W. A. umowę pożyczki kwoty 50.000 zł. W. A. zobowiązał się do zwrotu Ł. L. kwoty 60.000 zł do dnia 15 marca 2014 r. Kwota, którą Ł. L. pożyczył W. A. pochodziła z wypłaconego mu odszkodowania.

okoliczność przyznana

W. A. zwrócił Ł. L. z tytułu umowy pożyczki z dnia 14 stycznia 2014 r. kwotę 50 zł w dniu 28 sierpnia 2015 r., kwotę 50 zł w dniu 21 września 2015 r., kwotę 10 zł w dniu 14 października 2015 r. (łącznie 110 zł)

okoliczność przyznana, nadto potwierdzenie przelewów k. 7,8,9

Ł. L. ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności na stałe.

okoliczność przyznana, a nadto kserokopia orzeczenia o niepełnosprawności k. 10

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne.

Umowę pożyczki regulują przepisy art. 720-724 kc. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. (art. 720 § 1 kc) Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. (art. 720 § 2 kc).

W niniejszej sprawie strony nie potwierdziły zawarcia umowy pożyczki na piśmie, ale pozwany nie kwestionował twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie. Pozwany, pouczony przy doręczeniu odpisu pozwu, m.in. o obowiązku dowodzenia, w określonym przez Sąd terminie nie złożył odpowiedzi na pozew, nie zgłosił żadnych zarzutów, własnych twierdzeń ani dowodów na ich poparcie. Zgodnie z art. 229 kpc Sąd pominął dowód z zeznań świadków zawioskowanych w pozwie, bowiem pozwany na rozprawie przyznał zarówno fakt zawarcia umowy pożyczki z powodem, jej warunki, jak również okoliczność, że pożyczki nie spłacił. Co prawda pozwany składając wyjaśnienia wskazywał, iż pieniądze miały być zwrócone za 3-4 miesiące, „jak wszystko dobrze pójdzie”, jednak nie złożył żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar dowodu faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. „Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.” (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002, nr 7-8, poz. 44). Pozwany podał, że pieniądze pożyczone od powoda wydał na życie, a pożyczki nie spłacił, bowiem nie ma z czego. Okoliczność na co pozwany chciał przeznaczyć, tudzież przeznaczył, pożyczone pieniądze jest irrelevantne dla istnienia jego zobowiązania spłaty pożyczki. Przyznanie przez pozwanego okoliczności faktycznych nie budziło wątpliwości Sądu co do jego prawdziwości, gdyż okoliczność przekazania przez powoda pieniędzy pozwanemu została potwierdzona dokumentami w postaci historii rachunku bankowego powoda.

Zgodnie z warunkami pożyczki pozwany powinien był zwrócić powodowi kwotę pożyczki 50000 zł, powiększoną o kwotę 10.000 zł stanowiącą wynagrodzenie za udzielenie pożyczki do dnia 15 marca 2014 r. Pozwany do chwili wniesienia pozwu zwrócił powodowi jedynie kwotę 110 zł. Sąd uwzględnił zatem powództwo w całości na podstawie art. 720 § 1 kc, o czym orzekł w pkt I wyroku.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd powziął podejrzenie, że pozwany zawierając umowę pożyczki z powodem wykorzystując stan psychiczny powoda wprowadził go w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczki, a tym samym

doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Z tego powodu zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Słupsku o podejrzeniu popełnienia przez pozwanego na szkodę powoda przestępstwa z ar. 286 § 1 kk. Pozwany, jak sam podał na rozprawie, obecnie pracuje, ale ma zajęcie komornicze z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, wypłacane mu jest z tytułu wynagrodzenia zaledwie kilkaset złotych. Wątpliwe zdaniem Sądu jest, by w tej sytuacji egzekucja należnego powodowi świadczenia okazała się skuteczna.

O odsetkach Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w brzmieniu wprowadzonym nowelizacją z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U. 2015.1830), ponieważ pozwany od dnia 16 marca 2014 r. pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

W pozostałym zakresie co do żądania odsetek Sąd oddalił powództwo (punkt II wyroku) .

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc i § 2 ust. 1, 2 i 3 oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U.2013.490 ze zm. w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2015.1804/) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części w wysokości 3600 zł podwyższonej o stawkę podatku VAT 23%. (punkt III wyroku)

Sąd nakazał w pkt IV wyroku ściąganie od pozwanego kwoty 2995 zł stanowiącej opłatę od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód został zwolniony (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych/j.t. Dz.U.2014.1025 ze zm./).